

Обід із розрахунком

Мені хотілося пообідати. В кишені було тридцять карбованців.— Це вистачить на гуляш і стакан солодкої кави, — рішив я і зайшов у закусочну. Біля каси лежав прайскурант.

— Гуляш—25 карбованців, солодка кава—10.

Блискавичний розрахунок підказав мені, що грошей не вистачить.

— Зайду в іншу їдальню, — подумав я.— Іх тепер як грибів після дощу. Може там дешевше?

Зайшов. Знову проглядаю прайскурант.

— Кава—8, гуляш—30 карбованців.

Знову не вистачає грошей! Заходжу до третьої. Дивлюсь:

— Кава... Кава... Де кава? Ага— кава 6 карбованців! Може й гуляш

тут дешевше? Що таке? Гуляш—35 карбованців!?!

Обурений, забігаю до четвертої.
— Гуляш! Скільки? 20 карбованців? Добре! Кава? А щоб тобі! Кава — 12 карбованців! Лихо вам на голову!!!

Вискочив на вулицю. Що робити? Стій! Геніяльна думка! Я розшукаю закусочну з найдешевшим гуляшем, поім його, а потім піду до закусочної, де найдешевша кава. І пообідаю і грошей вистачить.

Так і зробив.

Звичайно, я людина скромна. Коли подали гуляш, я не просив разом з виделкою мікроскопа. Коли в іншій закусочній подали каву, — не питав, солодка вона чи ні. Написано солодка, значить солодка!

Пообідав. Іду по вулиці й думаю:

— Добре, що мій обід з двох страв. А коли б з чотирьох? От би набігався!

Бачу, — йде назустріч знайомий. Привіталися. Він питає:

— Як справи?

— Нічого, — відповідаю. — Ось збираюсь пообідати.

— Хіба не обідали?

Я замислився.

— Чекайте, — кажу, — я був у закусочній. Здається, що їв. Але, хоч убийте, не пам'ятаю, обідав чи ні.

— Як же так?

— А так! Не пам'ятаю й край!

— Пробачте, — перебив мене знайомий, — гроші у вас були?

— Були, — відповідаю, — 30 карбованців.

— Ану, подивіться!

Витяг я гаманець, подивився, грошей немає.

Тоді знайомий і каже:

— Ну, значить, пообідали. Я так завжди перевіряю себе, коли буваю в закусочній. Немає грошей — значить, пообідав. Приємного апетиту!

П. ТЕРНОВИЙ.